

Krista Hafner

Pri polnočnici

Božična zgodba, ki so jo brali otroci pred 49 leti.

Letos sem bila prvič pri polnočnici.

Ko smo stopili iz hiše, je ata našgal veliko baklo. Nato smo se razvrstili po zasneženi poti, ki vodi v cerkev. Spredaj je stopal ata in je svetil, zraven njega pa je hodila mama, zavita v veliko volneno ruto. Za njima smo pa šli mi otroci. Od vseh strani so prihajale bakle in ko smo prišli na cesto, smo šli kar v sprevedu. Zdaj pa zdaj se je kaka bakla utrnila in zvezdice so se zaiskrile v snegu. Naš Polde je imel s seboj raketne vžigalice. Večkrat je katero prižgal in v nebo je švignil rdeč ali moder plamen in je razsvetlil noč. Kakor v pravljici se mi je zdelo. Nič nisem govorila, samo gledala sem. ko je Poldetu zmanjkalo vžigalic, je nastala tema. Zagledala sem se v nebo, kjer se je blestelo nešteto zvezdic. Še nikoli se mi niso zdele tako lepe. Vprašala sem jih:

"Zvezdice, povejte, komu nocoj svetite?"

"Tebi in vsem dobrim ljudem, ki nocoj v cerkev hite, da tam malega Jezusa počaste," so mi odgovorile.

Ko smo stopili v cerkev, je bila že vsa razsvetljena. Kmalu je pristopil mašnik v zlatem plašču, pred njim pa so stopali štirje ministranti v rdečih oblekah. Tudi naš Stanko je bil med njimi. Kakor angel se mi je zdel, tako lep je bil nocoj.

S kora so zabučale orgle in pevci so zapeli prelepo božično pesem: "Sveta noč, blažena noč." O, še nikoli v življenju ni bilo tako lepo.

Po spremenjenju so se mi oči zaprle. Francek je potem doma pravil, da sem spala, pa ni bilo res. Le zamislila sem se bila - tudi svetniki so se večkrat zamislili, kakor nam je pripovedoval gospod katehet. Videla sem Dete Jezusa, ki je ležal na klopi pred menoj. V bele pleničke je bil povit in ljubeznivo me je gledal.

Vprašala sem ga: "Povej, kaj bi rad, ljubi Jezus?"

"V tvoje srce bi rad prišel, da bi imel v njem svoje jaslice," mi je odgovoril.

"O," sem se zavzela, "toda nimam mehkega mahu, na katerega bi te položila."

"To so tvoje dobre misli. Na njih bom mehko počival."

"In svečk nimam, ki bi jih pred jaslicami prižgala."

"To so tvoje molitve, ki v nebo hite in meni svetijo."

"In toplih pleničk nimam, v katere bi te povila."

"Tvoja ljubezen me bo grela, da me zeblo ne bo."

Tedaj me je dregnila mama in odprla sem oči. Maša je bila končana. Odpravili smo se proti domu. Vso pot pa sem mislila na Jezusa, ki se je pri maši pogovarjal z menoj. In zdaj vem, da moram biti posebno pridna, če hočem imeti v svojem srcu jaslice.